

BINEVESTITORUL

Redacția și Administrația: **Sala „MIȘCAN”**

Chișinău, str. Gh. Lazăr No. 90. Basarabia—România.

Inscris în registrul de publicații al Trib. Lăpușna sub No. 3472.

„Ce frumoase sînt pe munți picioarele celui ce aduce VEȘTI BUNE, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mîntuirea”.
(*Isaia 52,7*).

„Duceți-vă în toată lumea și propăduiți VESTEA BUNĂ (Evanghelia) la orice făptură”.
(*Mar. 16,15*).

„Voi cari aduceți aminte despre Domnul, nu vă odihniți de loc!”

(*Isaia 62,6*).

„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului.”
(*Rom. 1,16*).

L. I. AVERBUCH.

„ZBURĂM”.

(Psalmul 90, 10).

În psalmul arătat mai sus, scurge-rea zilelor muritorilor este caracterizată prin cuvântul „zburăm”. O caracterizare mai bună nici nu se poate. Secunda înlanțuindu-se cu alta, minutele formate din ele,—ore întregi înghit minutele; luna din săptămâni, anul din luni—toate se succed unele pe altele și timpul zboară, zburăm și noi trași de puhoiul vremii. Așa, secundă după secundă, minută după minută, zi, lună, an după an,—trece vieața noastră și are dreptate David când spune: „zilele anilor noștri sunt șaptezeci de ani, și de sunt puternice foarte, optzeci de ani. Și cel mai mîndru timp din ele este munca și truda, căci iute trec zilele și noi zburăm.

Zboară, zboară timpul neîndurător. Au trecut mii de ani. Au trecut zeci de generații și va trece și generația noastră în urma celor dispărute. Așa zboară în eternitate zi după zi nelă-

sându-ne decât urme ușor de șters și viața zboară ca pe aripile vântului. Va veni și rîndul nostru să dispărem; va veni și nouă timpul când zborul nostru se va opri.

Un om cu minte desigur se va întreba: „Unde zburăm?”. „Care e ultima ținta a vieții ce curge atât de repede?” întrebării aceste, va putea să răspundă ori și ce om sincer și care știe și poate să se analizeze obiectiv. El va putea totdeauna să spuie în ce *direcție* zboară el.

Cuvântul Sfintei Scripturi spune: „Cărarea vieții înțeleptului — duce în sus!” (*Pilde 15, 24*).

„În sus”—iată ținta unui om cu adevărat înțelept. În sus, spre ținuturile cerului, spre Dumnezeu, spre meleagurile nețărnuite, meleaguri unde gândul își poate da tot avântul în zborul său, spre acele direcții, ce duc la locurile unde trebuie să ne îndreptăm

zborul vieții. Spre descătușarea sufletului, spre Creatorul care-l va putea descătușa — acolo să zburăm, căci doar în Domnul ni se liniștește sufletul (Ps. 62,1).

Dragă prietene cititor! Dragă prietene—zburător, care zbori ca și mine, care călătorești cu aceeași iuteală amenințătoare pe calea vieții,—prietene dragă, te întreb: Ești tu din tagma celor înțelepți după Biblie, ești din acei oameni cari pot să-și dea seamă unde și în ce direcție se duc? Dacă poți și vrei, dacă și mai mult: știi, unde *trebuie* să-ți îndrepti zborul—faci tu lucrul acesta? Ți schimbi direcția spre meleagurile de sus, spre zările libertății duhului, spre ținuturile descătușării sufletului, spre Dumnezeu?...

O, câți oameni din lumea aceasta se mulțumesc cu viața lor de toate zilele, cu viața lor fără tinderi spre ceva mai bun, spre ceva ideal, duhovnicesc! O, câți oameni zbor numai pentru... a zbura!—asemănându-se cu unul care ducea un sac cu grâne și întrebat cece duce sacul, răspunse: „Pentru al duce!“ O, câți oameni cari atrași de diferite ținte amăgitoare zbor la ele ca găzele la lumină. Urmarea? — Desămăgiri, lacrimi—în cazul cel mai bun;—blesteme peste toți și toate—când desămă-

girea e mai adâncă. Aceștia zbor în jos, în beznă și trag după sine pe alții.

Cine poate schimba direcția zborului lor? Cine le poate scăpa?

„Căci nu-i alt nume sub ceruri, dat oamenilor pentru a fi scăpați (mântuiți)—decât Isus Hristos“ (Fapt. 4,12).

Vrei să trăiești cu înțelepciune vieața ta? îndreaptă-ți inima în sus, spre Dumnezeu. El e singurul care-ți va putea schimba calea zborului tău, îndreptându-l în sus, spre țărături de reînnoire a sufletului, spre meleaguri unde descătușat, dezrobbit de păcat, poate amăgit de vieața-ți, poate întristat de soarta nefavorabilă și nedorită,—totuși vei putea avea bucurie, pace, liniște.

Timpul zboară, a zburat și va zbură—și împreună cu el zburăm și noi. Vei dori poate să-l oprești—zădarnica trudă! Vei dori poate să-i modifice mersul—zădarnica încercare. Vei dori poate și-ți urezi din toată inima să dorești lucrul acesta,—deci vei dori poate „să-ți numeri astfel zilele ca să capeți o inimă înțeleaptă?“ (Ps. 90,12)—să știi ca doar dacă urzești dorința aceasta—ești pe calea cea bună. Zbori în direcția favorabilă și care va aduce numai bucurii și desfătări sufletului tău!...

Tradus din „B“.

ISRAEL IN NOUL TESTAMENT.

Șema Israel!

„Șema Israel“ este partea cea mai duioasă, cea mai covârșită parte a liturghiei sinagogale. „Șema Israel“ este lozinca adevăratului Evreu, care moare cu ea pe buze. „Șema Israel“ sunt 2 cuvinte începătoare a unui text care se află în ultima carte a Legii (Tora, Devarim Vaethanan) cap. 6, v. 4-5:

„Ascultă Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, Domnul este unul singur.

Și să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată puterea ta“.

Din vremuri străvechi acest „Șema Israel“ a arătat că Israel era singurul popor monoteist, credea numai într'un Dumnezeu, Făcătorul cerurilor și al pământului, spre deosebire de păgânii înconjurători, închinători la orice lemn sau piatră....

Sunt destui Evrei cari știu că tex-

tul acesta sfânt se găsește în Legea Vechiului Testament. Dar cât de puțini sunt aceia cari știu că „Sema Israel“ se află și în Noul Testament, fiind considerat chiar acolo porunca de căpetenie!

De obicei, când se vorbește de Noul Testament, se crede că el ar conține lucruri cari dăruim învățătura Vechiului Testament, și pun alta în loc. Dar cercetătorul—care poate zice, împreună cu Regele David (Ps. 119, 103): „Cât de dulci sunt Cuvintele Tale pentru cerul gurii mele. Da, mai dulci pentru gura mea, decât mierea!“—un astfel de cercetător vede îndată că între Vechiul și Noul Testament este una dintre cele mai trainice legături, și că este complectat și explicat de celălalt.

Una din multele dovezi este și textul de mai sus. El a fost întrebuințat în Noul Testament cu următoarea ocaziune:

„Unul din cărturari care-i auzise vorbind, fiindcă știa că Iisus răspunsese bine Saducheilor, a venit la El și L-a întrebat: „Care este cea dintâi dintre toate poruncile?“ Iisus i-a răspuns: „Cea dintâi este aceasta: „Ascultă Israele! Domnul, Dumnezeuul nostru, Domnul este unul singur. Și să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, din toată inima ta și din tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și din toată puterea ta“, iată porunca dintâi...“ (Marcu 12, 28-30).

Din răspunsul lui Iisus se vede în mod lămurit, că El nu venise să înlocuiască Tora lui Moise cu o altă lege. Dimpotrivă; Iisus se bizuia pe ea, fiindcă era sigur că este Cuvântul Tatălui Său. Și pentru Iisus, „Sema Israel“ era cea dintâi poruncă.

Dar porunca trebuie să se împlinească. Și El a împlinit-o cum nici nu se putea mai bine; a împlinit-o în împrejurări foarte grele! Din marea Sa iubire pentru Dumnezeu și oameni El și-a dat viața, ca să ne răscumpe-

re de sub blestemul și urgia păcatului.

Noi, Evreii credincioși în Iisus Mesia, avem drept țință a vieții să urmăm pilda Sa, să călcăm pe urmele Lui. „Sema Israel“, adică „Ascultă Israele“, sunt cuvinte deosebit de scumpe, pentru noi, fiindcă am dat urmare acestui îndemn. Am ascultat! Am ascultat voia lui Dumnezeu, Care a zis (Ps. 2): „Sărutați pe Fiul!...“ Noi nu credem din pricina spuselor altora, ci din pricina că L-am ascultat noi înșine și știm că acesta este într'adevăr Mesia, Mântuitorul lumii. Care e urmarea acestei ascultări? Vieața vecinică! Fiindcă El însuși a zis: „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M'a trimis, are vieața vecinică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la vieață“ (Ioan 5,24). Dacă mulți profeți și oameni neprihăniți au dorit să asculte astfel de vorbe, crezi că tu n'ai trebuință de ele? Cine ascultă Cuvintele Sale și le face, seamănă cu un om care și-a zidit casa pe o stâncă: nici o furtună nu poate s'o dărâme. Nu crezi că e mai bine să fii un astfel de om, decât să te prăbușești la cel dintâi vifor? Dacă ești un adevărat Evreu, trebuie să dai urmare îndemnului: „Sema Israel!“ Și Mesia a spus: „Oricine a ascultat pe Tatăl și a primit învățătura Lui, vine la Mine!“ (Ioan 6,45).

Dacă în „Sema Israel“ este zis să avem un singur Dumnezeu, pe Iehova, noi ne bucurăm de această poruncă și-L slăvim. Nimeni și nimic nu ne poate despărți de El: nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici vre-o altă făptură...

Dacă este zis acolo: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău din toată inima ta“, noi o putem face, „pen-

trucă dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat. Căci, pe când eram noi încă fără putere, Mesia, la vremea convenită, a murit pentru nelegiuții“. (Rom. 5, 5-6). Sigur că înainte de a crede în Iisus, inima noastră era și ea plină de toate urâciunile cari umplu inima celor necredincioși: minciuna, înșelăciunea, zgârcenia, curvia, ura. Noi nu vrem să ne lăudăm că am fost întotdeauna oameni după voia lui Dumnezeu. Nu! Și tocmai fiindcă Iehova ne-a iertat toate păcatele noastre prin jertfa Fiului Său și ne-a făcut oameni noi, tocmai deaceia îl iubim din toată inima noastră. Dar acest lucru nu este numai pentru noi, ci și pentru tine, cel care citești, căci și inima ta poate fi curățită prin sângele lui Mesia, luminată prin Duhul Său.

Când cetim mai departe: „și din tot sufletul tău“, ne bucurăm că am închinat și sufletul nostru lui Dumnezeu. N'a fost totdeauna așa. Dar a venit un timp când am deschis Biblia și cuvântul ei a pătruns până acolo că a despărțit sufletul și duhul, a judecat simțirile și gândurile inimii, ne-a arătat deșertăciunea stării noastre de atunci. Eram ca niște oi rătăcite; dar ne-am întors la Păstorul și Priveghetorul sufletelor noastre. Crezi că tu nu ai nevoie de El? Nu știi că sufletul care păcătuiește va muri? (Ezec. 18, :4,20). Ce ți-ar folosi să câștigi toată lumea, dacă ți-ai pierde sufle-

tul? Sau ce-ai putea da în schimb pentru sufletul tău? Prea iubitul meu, te sfătuiesc ca pe un călător pe acest pământ, să te ferești de poftele firii pământești cari se războiesc cu sufletul. Leapadă orice necurățenie și primește cu blândețe Cuvântul Domnului; vino la El și vei găsi pace pentru sufletul tău, care-L va iubi atunci.

„Și din toată puterea ta“. Puterea noastră personală este mică. Dar cei necredincioși ne văd și adeseori se rușinează de puterea cu care înfruntăm și combatem păcatul. Cum asta? Prin faptul că Mesia este puterea noastră. Noi propovăduim pe Mesia cel răstignit, Care pentru Evreii necredincioși este o pricină de poticnire, iar pentru neamuri o nebunie; dar pentru cei chemați, fie Evrei, fie orice alt neam, este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Și astfel puterea noastră, altoită pe Mesia, poate face lucruri de cari cei atenți se miră. Și tu ai nevoie de o astfel de putere care să fie pusă în slujba Lui. Și tu trebuie să fii izbăvit de sub puterea întunerecului și strămutat în Impărăția Fiului dragostei Lui, în care vei avea răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor. Intoarce-te și iubește pe Domnul din toată inima, din tot sufletul și din toată puterea ta.

Șema Israel! Ascultă Israele!

Erich-Sigurd Gabe.

Despre singurătate.

Singurătatea—e timpul cel mai potrivit pentru a fi în contact cu Dumnezeu și cu sine însuși.

Dacă vom studia viața și activitatea ale proorocilor, apostolilor, oamenilor mari ai Bibliei și chiar a Învățătorului nostru—Hristos, vom observa că toți căutau, de foarte multe ori, să fie singuri, să rămâie singuratici, să nu fie stânjeniți de nimeni.

De exemplu:

Iacov trebuia să se întâlnească cu fratele său Esau. Întâlnirea putea să aibă urmări nedorite și triste, atât pentru el, cât și pentru familia și averea sa. Inima-i tremura. Ii trebuia ajutorul și instruire de sus. Citim:

„Și-a rămas Iacov singur... Și s'a luptat cu Cineva până la timpul răsăritului“. (Genesa 32, 24). Și numai după acest timp, petrecut în singurătate—alături de Dumnezeu,—întâlnirea lui cu Esau a fost favorabilă și îmbucurătoare.

Iosif, deasemenea a rămas odată în viața sa într'o singurătate puțin originală și chiar silită. E vorba de singurătatea lui în temniță unde el a stat închis un timp destul de lung. Acolo, între pereții întunecoși, plini de umezeală, lipsit de lumină, aer, căldură, lipsit de libertate, acolo, în singurătatea cea, el nu s'a descurajat ci invers: sufletul lui s'a deschis și mai larg pentru Dumnezeu, asemenea unei flori într'o zi cu soare, și tot acolo el s'a pregătit pentru rolul ce l-a jucat el mai pe urmă în Egipt.

Moise, după ce a căpătat marea lui erudiție dela curtea faraonului, a trebuit să plece în pustiu, ca acolo, în timpul celor patruzeci de ani petrecuți în singurătate, să se poată pregăti pentru marea lui misiune. S'ar spune poate că atâția ani petrecuți în singurătate—au fost o risipă fără folos a energiei lui fizice și morale, lucrurile însă dovedesc contrariul.

Ilie trăia timpuri de glorie sângeroasă: toți preoții lui Baal și ai altor zei fură uciși și nimiciti de el. El era cel victorios. El triumfa. Dar el trebuia să înțeleagă că Dumnezeu nu poate fi găsit în gloria sângeroasă, în furtuna ce bântuia atunci; a fost nevoit să pornească în lunga-i călătorie și după timp mult petrecut în singurătate, în liniștea unei peșteri—a aflat pe Dumnezeu.

În zgomotul vieții de toate zilele e greu și multe ori imposibil să auzim chemările lui Dumnezeu—singurătatea ne face să putem auzi mai lămurit glasul Celui de sus, ne face să privim mai limpede lucrurile, să ne putem adânci mai mult și mai bine în esența lor.

Noi ne grăbim prea mult să trecem marea vieții și din cauza zgomotului valurilor n'auzim glasul Domnului, din cauza iuțelii cu care tindem să răzbim prin toate, uităm, pierdem din vedere stelele ce lucesc deasupra noastră. E nevoie de o *oprire*, e nevoie ca câteodată să sărim din învălmășeală ce ne înconjoară, ca astfel să recăpătăm în clipele singurătății forțele noastre de luptă și reînouiți, reimprospătați să ne întoarcem înapoi, în viața, în învălmășeala ei.

Tr. D. M. T.

Despre sentimentele omului.

Rușinea, poate fi câteodată un sentiment bun, altă dată un sentiment rău, negativ.

După Biblie—rușinea s'a ivit imediat după păcatul primului om. După păcat, omul s'a simțit rușinat de cele ce le-a făcut. Rușinea când ea este o urmare a faptelor noastre rele, este desigur un sentiment bun: Pavel ne amintește de faptele Romanilor, fapte de care lor le era rușine—și el recunoaște că o astfel de rușine este ceva bun. Lipsa de astfel de rușine—e un lucru nedorit. Scriptura ne amin-

tește de judecătorul care nu se rușina de oameni (Luca 18,2). Pror. Sofonie ne spune: „cel nelegiuit nu știe de rușine“. (Sof. 3,5). Lipsa de rușine la făptuirea fărădelegilor arată un grad înalt de stricăciune.

Există însă un cadru al vieții duhovnicești unde lipsa de rușine e un lucru foarte bun. Aici chiar dacă rușinea apare—trebuie să ne străduim ca să scapăm de ea cât mai repede: sunt oameni cari se rușinează când trebuie să se roage; alții se rușinează când trebuie să-și destăinuiască pă-

catele; alții au rușine de a vesti Cuvântul Domnului. Toate aceste rușini sunt nedorite. Deaceia ap. Pavel îl sfătuiește pe Timotei: „Să nu te rușinezi a vesti pe Domnul“ (2 Tim. 1, 8).

Să ne ajute Dumnezeu să avem rușinea fața de lucruri de care cu adevărat trebuie să te rușinezi și să ne scape de rușinea falsă, nedorită.

Supărarea deasemenea poate fi un sentiment bun, dorit și poate fi un sentiment negativ.

Dacă cineva să supără la vederea păcatului—atunci o astfel de supărare e foarte bună. O astfel de supărare izbucni în Petru la vederea păcatului lui Ananie și Safira, la fel ea izbucni și în Isus—contra celor ce vindeau în templu, contra cărturari-

lor, fariseilor, etc. Dar supărarea contra oamenilor, e un lucru periculos. Stă scris: „Mâniați-vă, și nu păcătuiți“ (Efes. 4,26). Prin urmare putem avea o supărare păcătoasă și alta care este o supărare dorită, sfântă chiar.

Dacă omul se supără de faptele nelegiuite ale aproapelui său—o astfel de supărare este dorită și bună, dacă el nu merge prea departe și nu jignește pe aproapele său care a păcătuit. Dacă omul se supără pe aproapele său fără nici o pricină atunci el „va fi judecat“ (Mat. 5,22).

„Căci mânia omului nu înfăptuiește dreptatea lui Dumnezeu“.

Trebuie deci să umblăm cu mare precauțiune cu supărarea.

DIFERITE ȘTIRI.

◆ **Anglia.** În anul acesta se sărbătorește jubileul de 400 ani ai „Bibliei deschise“. Până în anul 1538 Biblia era o carte interzisă și mulți credincioși erau persecutați pentru răspândirea învățăturilor Sf. Scripturi. În anul 1538 adevărul a biruit și a apărut decretul regal ca în toate bisericile să se citească Biblia. S'a trezit în popor un interes deosebit pentru Biblie și în prezent aproape toți englezii cunosc Biblia. Anglia răspunde mii și milioane de exemplare din Sf. Scriptură în 723 limbi și dialecte. Cu ocazia acestui jubileu s'au ținut multe conferințe în multe orașe despre dezvoltarea răspândirii Bibliei și influența ei binefăcătoare asupra poporului englez, culturi și artei lui. În ziua de 19 Iunie în toate bisericile s'a ținut servicii divine de mulțumire pentru „Biblia deschisă“. În multe ziare, jurnale și reviste s'au publicat mari articole despre acest eveniment istoric.

Interesant că tot în Iunie evreii din toată lumea au sărbătorit „sărbătoarea Torei“. Această sărbătoare s'a ținut cu ocazia terminării cetirei talmudului după metoda alcătuită de marele învățat rabin M. Șapira. După această metoda se citește câte o pagină și în timp de 7 ani se citește tot talmudul. E regretabil că talmudul a luat locul cuvântului lui Dumnezeu—Bibliei, după cum spune profetul Isaia: Și pentru ei cuvântul Domnului va fi: „Învățătură peste învățătură, învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puțin aici puțin acolo, ca mergând, să cadă pe spate și să se

zdrobească, să dea în laț și să fie prinși“ (Isaia 28-13). Dacă poporul Israel ar cerceta cartea sfântă—Biblia—ar vedea lumina lui Dumnezeu, ar cunoaște pe Acela despre Care au proorocit Moise și profeții—Isus din Nazaret,—lumina, care luminează neamurile și slava poporului Israel“ (Luca 2,32).

◆ **Alianța mondială a Evreilor-Creștini.** Reprezentanții alianței din Londra stăruiesc să organizeze pe evrei-creștini cât mai strâns după învățătura Cuvântului lui Dumnezeu. În grija lor stă și chestiunea cumpărării unei colonii în Palestina, unde Evreii-Creștini ar putea munci pe pământul străbunilor.

◆ **Comunitatea Evreilor-Creștini din Chișinău** continuă să se desvolte pe baza Evangheliei. Încercările au oțelit pe credincioși, făcându-i mai predați și mai încrezători în Domnul. „Pentru cei care iubesc pe Dumnezeu orice lucrează spre binele lor“.

Din nou putem mulțumi Domnului pentru faptul, că fratele I. Rabinovici a avut grijă să cumpere un loc de cimitir pentru Comunitatea Evreilor-Creștini. Multă muncă și stăruință a depus fr. L. Averbuch pentru reîntoarcerea acestei averi, răpită de unli dușmani ai credincioșilor-Evrei, după cum Ahab a luat via lui Nabot.

Pe locul acesta nu numai se odihnesc cei ce au trecut la Domnul, dar pe lângă cimitir să găsește două căsuțe între pomi fructiferi și aer curat. În aceste căsuțe locuiesc frații și surorile cari au nevoie de aer și întărirea corpului. În fie care vară, și în vară această,

Colonie de vară pentru copii în casa de odihnă „Menchu“ a comunității Evreilor-Creștini din Chișinău.

grupuri de copii evrei au stat pe rând, câte 2-3 săptămâni la aer curat. Ei au avut hrană sănătoasă, îngrijirea corpului (băi, soare) și educația sufletească sub supravegherea fraților și surorilor.

Dela fr. și s. Averbuch primim din Londra vești îmbucurătoare. Ei au început lucrul Dom-

nului în două centre ai acestui oraș mondial. Fr. și sora Averbuch roagă pe toți copiii lui Dumnezeu să înalțe rugăciuni despre lucrul acesta și în deosebi în zilele de 24 și 25 Sept.

Domnul să fie laudat pentru tot ce a făcut prin acești servi devotați atât în Chișinău, cât și în alte locuri, unde au fost conduși de mână Domnului.

„Mândru de religia lui“.

Cred că nu este nicio religie în lume, de care să nu fie mândru cel ce ține de ea. Singura religie de care-i e rușine omului este credința în Isus Hristos. De câte ori am întâlnit oameni cari se rușinează de Evanghelia lui Isus Hristos, singura religie care-ți dă putere ca să birui poftetele, plăcerile și păcatul. Dacă ar fi o porțiță pe din dos pe care să

poată intra creștinul în cer, fără îndoială că nu vor fi puțini cei ce s'ar îngrămădi să intre pe ea, dar cei mai mulți se rușinează să mărturisească deschis că sunt de partea lui Isus.

Cum stai tu în această privință, cititorule? Turcului nu-i e rușine de religia lui, și ție ți-e rușine de Hristos?

Un grup de copii evrei cari sunt educați în spiritul Bibliei sub conducerea fraților și surorilor din comunitatea Evreilor-Creștini. În timpul verii petrec timpul de odihnă în grădina. Ei primesc hrana sănătoasă și fructe proaspete. Fac băi de soare și apă. După un timp foarte scurt se resimte schimbare înfățișării lor spre bine. Ei se simt bine, veseli și binevoitori. Cântă cântări spre lauda Mântuitorului Mesia Hristos.

Isus Mesia zice: „Adevărat vă spun că, oricâteori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut“. (Matei 25: 40).

EXTRAGERI DIN TALMUD *)

Mormântul lui Moise.

„Și-a fost înmormântat Moise, în pământul Moabiților, lângă Bet-Peor“.

Rabi Berechia spunea:

Locul e arătat foarte precis și cu toate acestea—nimeni nu știe locul mormântului, până în zilele noastre.

A trimis odată Roma poruncă către garnizoana din Bet-Peor: „găsiți unde e mormântul lui Moise“. Dar nimeni nu putea să găsească căci dacă cineva se suia pe munți — vedea mormântul în vale; se coboră jos, — vedea mormântul sus pe creștele muntelui. S'au împărțit atunci căutătorii în două grupuri — și cei ce erau sus li se părea că văd mormântul jos în vale, iar cei ce stăteau jos vedeau mormântul sus, pe munți. . .

„O nenorocire și încă una“.

Pe craniul regelui Ioachim era scris „O nenorocire și încă una“. Bunicul lui rabbi Pereyda

*) Tălmăciri suclite și schimonosirea Cuvântului lui Dumnezeu.

a găsit odată, lângă poarta Ierusalimului un craniu de om, pe care erau scrise cuvintele de mai sus. El îngropă craniul, dar a doua zi el ieși la suprafața L-a îngropat a doua oră — și craniul ieși iarăși din mormânt. Înțelese el atunci că craniul este al regelui Ioachim, despre care se spune în Scriptură: „Va fi îngropat ca măgarii“: va fi scos din mormânt și aruncat după porțile Ierusalimului.

Totuși, el a fost rege în Izrael, se gândi bunicul lui rabbi Pereyda.—și să-l las ca pe un animal nu e bine.

A luat el craniul fostului rege, l-a învelit în pânze bogate și-l puse în locul de cinste al casei sale.

Văzând aceste, soția lui se duse de povesti vecinilor săi, iar acele i-au spus: — E craniul primei soții ai soțului tău, — nici până astăzi n'o poate uita!

Aprinse dânsa focul și arse craniul. Aflând bunicul lui rabbi Pereyda zise:

Iată ce înseamnă inscripția pe craniu: „O nenorocire și încă una“.

Copiii lui Dumnezeu, cari vor fi îndemnați de Domnul să ajute lucrul Evangheliei printre Evrei, pot trimete darurile benevole (cât de mici) pe adresa Comunității Evreilor-Creștini:

ISAAC TRACHTMAN, sala „MIȘCAN“ str. Gh. Lazăr 90,
Chișinău-Basarabia-România.

Inștiințare.

Abonații revistei noastre sunt înștiințați că plata pentru revistă se va face în viitor prin daruri benevole.

Daruri benevole pentru revistă și alte lipsuri în via Domnului, se pot trimete pe adresa redacției.

Adresa: D-lui Marcu Tarlev,
str. Gh. Lazăr No. 90,
Chișinău, Basarabia, România.

SERVICIURILE DIVINE

ai Comunității Evreilor-Creștini

au loc în fiecare:

SAMBĂTĂ, DUMINICĂ și MIERCURI

la ora 8 seara

În localul său propriu după adresa:
sala „MIȘCAN“ str. Gh. Lazăr No. 90

Chișinău—Basarabia—România.

Intrarea liberă.